

Skjebnetimen.

Et rike uten lovlig valgt storting
og med en rød regjering.

Av S. Jynge.

Onsdag 13. desember var en merkedag for vårt forsvar.

Da holdt fagorg. bygningsarb. Halvdan Strand et forsvarsforedrag, som hadde samlet fullt hus i Håndverkerforeningens festsal, Oslo. Han sa i sin tale bl.a. følgende:

«Forsvaret må bæres frem på en bølge av vernevilje og fedrelandskjærlighet, slik at alle forsøk på å krenke vår selvstendighet strander. På toppen av denne bølge må de norske arbeidere være! Vi må alle sammen vise offervilje og ta det løft som kreves av oss.»

Derefter hadde Johan Bojer ordet: «Det er en av de største og gledeligste opplevelser i mitt lange liv å ha hørt dette foredraget i kveld av en norsk arbeider. Vi som har kjempet for et norsk forsvar, vi har alltid hatt følelsen av å ha den samlede norske arbeiderpresse mot oss, mot et norsk forsvar. Desto gledeligere er det å høre at de norske arbeidere er med for forsvaret, de aller fleste. Men noen få er altså imot — og de har makten! Hva skal vi gjøre, når statsmaktene er imot?»

Forsamlingen svarte med: «Ned med dem! Ned med regjeringen!»

Ned med regjeringen! Det er norske arbeideres dom over en regjering som har tatt oksene fra Norges løve og gitt den et brukket gevær i labbene.

Det er dommen over en rid-

sikt, at selv Stortinget skvatt opp og kjekket sig opp til en reprimande, som Regjeringen selvfølgelig lot gå inn ad det ene øre og ut ad det andre. Den visste jo, at det vare var bobler på det døde havs overflate.

På det hav raser aldri en storm.

«Ned med regjeringen» er sist og ikke minst en dom over en regjering som med nebb og klør motsetter sig en folkevepning. Regjeringen er redd folket. Den våget ikke å møte folket i valg i høst. Så gikk stortinget hen og forlenget — tross Grunnloven — sitt mandat på et år (forløpelig?) Ifølge konstitusjonen er Stortinget satt til å være Grunnlovens vokter. Og så er det samme trofast vokter, som krenker, ikke alene Grunnloven, men også folket, som det har avskåret fra å felle sin dom ved et stortingsvalg.

Når nuværende stortings 3-årsperiode er utløpet, står Norges rike uten lovlig valgt storting. Hvis de uundværlige da tross alt inntar sine plasser i tingets sal, da har de ikke mere adgang dertil enn mannen fra gaten. Da blir det folkets ikke alene rett, men plikt å gripe inn og i sin tur sette nedankeret ut av funksjon og la det gå ned i sin trygge havn i den bombesikre hule, som det har beredt sig selv og sine engler.

Når riket ikke lenger har noe storting, da er mellemløddet mellom folket og kongemakten bortfalt. Da står folket ansikt til ansikt med Kongen, og da må det forlanges, at Kongen i Fedrelandets skjebnetime gjør bruk av den makt og myndighet, som Grunnloven gir ham. Kongen velger selv sitt råd.

Marxistregjeringen må vekk og erstattes av en regjering av landets dyktigste menn tvers over partigrensene. Den parlamentariske kaste er da selvfølgelig utelukket.

Kongen har myndighet til å avskjedige de høieste embetsmenn i arme og marine. Partistreberne må erstattes med de aller dyktigste militære i de høieste stillinger. Sammen med forsvarsministeren (en fagmann) danner de høieste militære og maritime myndigheter et forsvarsråd med noe mer innskrenket makt. I en krise som denne gjelder det å handle raskt og bestemt.

Det skal være på tale å danne en samlingsregjering, hvor man til en avveksling skulde søke å få en fremragende militær som forsvarsminister til avløsning av det brukne gevær. Selvfølgelig vilde marxistregjeringen selv behold majoriteten, så det blev det samme bare på en annen måte.

Hvad angår en fremragende militær som forsvarsminister, er det vel et spørsmål om en fremragende militær vilde la sig anbringe som ny lapp på det røde kledebond — og rødt vil det bli så lenge Nygardsvolds ånd svever over kaos. Det er blitt go tone innen blågiede borgerkretser å tale om regjeringens «omvendelse». Den omvendelsen fører tanken hen på bispen Hans Brask, som ved en anledning under sitt embedssegel gjemte en lapp, hvorpå han hadde skrevet: «Dette gjør jeg nødtvunget»

Det gamle styre må vekk. Det gjærer i folket, det er den nye vin, som vil sprengte de gamle karflasker.

Stange, 17. desember 1939.

102104